

ono što tek biva

robert tili

MRAČNO VOCE

u noći i pod plastovoltima
neko je pitao za u stvari
ženu
smejala se usamljena glumica
tristo osamdeset hiljada i ljubavni žar u
prugastoj pepeljari
beli trbusi krokodila zvali su me
inverzijom
nadaštutio sam kako
predgospoda biva skoro mo
ja

POVRATAK

duboko i duboko
kao tihi lov na fazane
lako lako
kao dodir popodneva
tako te volim
po
nekad

POEZIJA

1.

ja shvatam
tvoje uzbuđenje
i zanos što si osetio
i zanos koji te je osetio

2.

slegnuvši se kao kafeni soc
na dnu si mora jedne lelujave kante

3.

idem
idem i ja ali na dijametralno suprotnu
stranu
upravo ćemo se zato i sresti ti
i ja

ONO ŠTO TEK BIVA

»Mi jesmo. Ali mi nemamo sebe.
Stoga svi tek bivamo.«

E. Bloch, »Tübingenski uvod
u filosofiju«

u žitu
jeste
jedno biće koje ima crveni mundir
kojimirišena
nepotrebni muzej
i jedno
drugo
biće
koje je
žena
prvog bića
koje ima krvavu i garavu rupicu pod levim
okom

tužno predvečerje
nekih pataka na nebu (tamo
na nebu)

pjesme o leptirici

ljubica ostojić

Leptirica osjeća kraj puta:
U oku joj već pluta...
U sebe zadubljen, taman, krt,
Nekoć očaran i modar vrt.

Otežala, osjeća na cilj stiže,
Izmaglica se diže
Sa hladnog krvotoka,

Otvara se tijelo:
Kako se čudesno otvara
To trošno tijelo:
Grči se bolno,
Okoliš sav nad njim
Sagiba orošeno čelo:

Otvara se, tijelo,
Prozirna krila
Nemoćno se opuštaju...
Plod se ukazuje,
Tama jajašca uz deblo prijanjaju.

Leptirica ne prepoznaje plod
Nipočemu joj sličan,
Nikakve sličnosti davnoj pomami
Koja je učinila da se nebo otvori,
Da se zemlja prolomi,

Da bijeli prah s nekih krila
Sve prekrije...
Da neki dodir sve znane svjetove
Razori...

Sad tuđ, gorak plod
Uz tuđinu se privija,
Zatvara se opustjelo
Iznova kroz izmaglice pluta
Trošno tijelo,
U zamućenom oku
Komade lednog vrta...

III

Za oplakivanja
Površja su uvijek spremna,
Bolećivi okoliši
Prskaju od telesa,
Otvorena je tmula jeka
Svekolike pustoši,

Žalobna riječ tek da se zausti
Kad: toliko ludosti
Istoči se iz krhkog oblika,
Toliko stravičnog krika
Iz čutila muku zakletih,
Toliko pogubnog otrova
Iz rilca nježnih cvjetova,
Toliko divotnog očaja...

Sve je ipak spremno
Leptiricu oplakati,
A s njom i sopstvenu nemoć
Da se smrtan hod okrilati...

Ali jajašca sve čvršće prijanjaju:
Crn plod napaja im tuđina,
U zle svjetove bubri dubina
Dok se obavijaju u čiste opne...

I hara već u zametku
Pogibelj stravična...
Izranja sa dna
Proždirući sopstvenog jajeta
Bijelo ništavilo.

Čuje se samo stravi na početku:
Sledenog granja zvon,
U slavu rastućem zametku...

DVE PESME

milan lalić

SRPSKO LJUBAVNO PESNIŠTVO

ah te blede gospe
sa žalfijom
nanom
majčinom dušicom
pod uzglavljem
prezrelom dunjom na ormaru

pesnici jektičavi
pojali sramežljivo
o somnabulnom
i ko' cemu
u služio

eto momčina
iz božje matere
vražje kuće
sa drukčijom poetikom
obično jednim: zahtevom manje

naše krhke mome
izvolite
izložite svoje potrebe

..h

DOBRO JE USAVRŠAVATI SAVEST

dobro je usavršavati savest
svakoga dana pomalo
odricati se redovno ponečeg
prognanih učitelja
nesamce
svoje ljubavi na javnim mestima
sebe najčešće

dobro je usvajati tuđe silogizme
u raspravama plus minus beskonačnim
pisari jdprike nastavljačima
sve po dogovoru
u sinkofama
potpisuj klumaj odobravaj

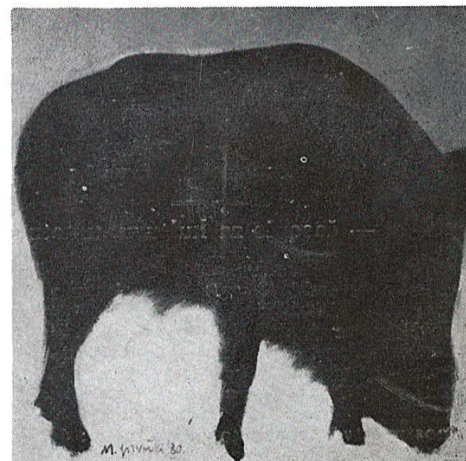
dobro je slušati dežurne prijavnike
kažu ti
sloboda je vila s depilatorom
sloboda je sintagma
kažu ti opanih ušesa
šapću

žbiri pripravnici
dobro je

nema načina da budeš
zatežu lance ljuti arslani
da ti zasene lice naše srca
polaze na te plaćenici
da ti stave paru na jezik i čelo
pokraj izvora polugoli
da ti da ti

dobro je usavršavati savest
dobro je tako

peva li neko protivno



m. prvački: vepar